

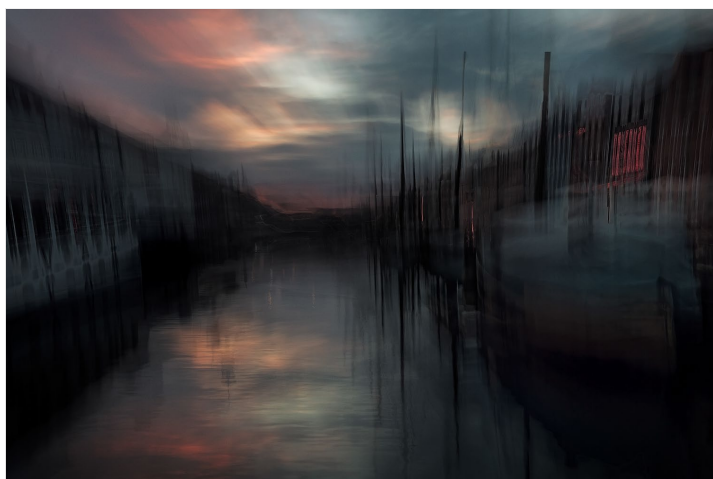
OČIMA HANSE CHRISTIANA ANDERSENA

Hans Christian Andersen. Při četbě jeho povídek a pohádek zřetelně vnímáte jakoby roztržitý styl, který vzdáleně připomíná hudební improvizace scatterů. Jako byste v ruce obraceli diamant s tisíci odrazivých plošek. Andersen začne větu v jednom tématu a skončí v jiném, volně přeskakuje mezi přímou řečí a popisem a žene příběh dopředu, neustále vybízí k fantazijnímu představování si konkrétní scény.

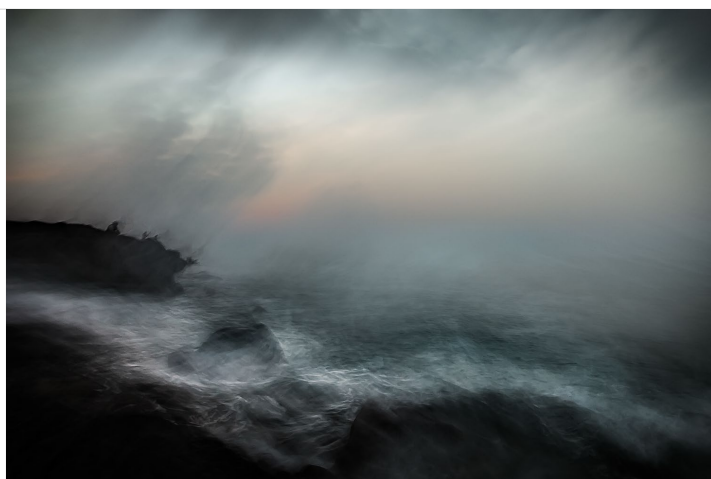
Cílem projektu bylo pochopit a následně vizuálně interpretovat Andersenův téměř mozaikovitý způsob vidění světa kolem nás. Jednotlivé záběry byly foceny v Luhačovicích, Štramberku, Štíříně, Kodani, Odense, Helsingoru, Bisserupu. Zčásti jsem hledal emoci z vybraných Andersenových příběhů ukrytou v krajině, zčásti šel po stopách adres, na nichž Andersen delší dobu pobýval a mohly na něho mít vliv. Velký dojem na mne udělal přístav Nyhavn v Kodani, kde Andersen posupně žil na třech různých adresách. Základ projektu vznikl mezi 28.12.2016 – 30.4.2017.

Kolekce získala 2. místo v MIFA – Moscow International Photo Awards 2017 a 3. místo v IPA – Los Angeles, International Photography Awards 2017.

Projekt byl poprvé vystaven 21.12.2017-14.1.2018 v Galerii kritiků v Praze.

HCA_01 - Námořníci tančili na palubě a když mladý princ vystoupil, vzneslo se na sta raket do vzduchu; zazářily, že bylo jasno jako za dne, až se mořská panna polekala a ponořila se ke dnu. Ale brzy opět vynořila hlavu, a tu jí bylo, jako by všechny hvězdy padaly k ní dolů.
Malá mořská panna

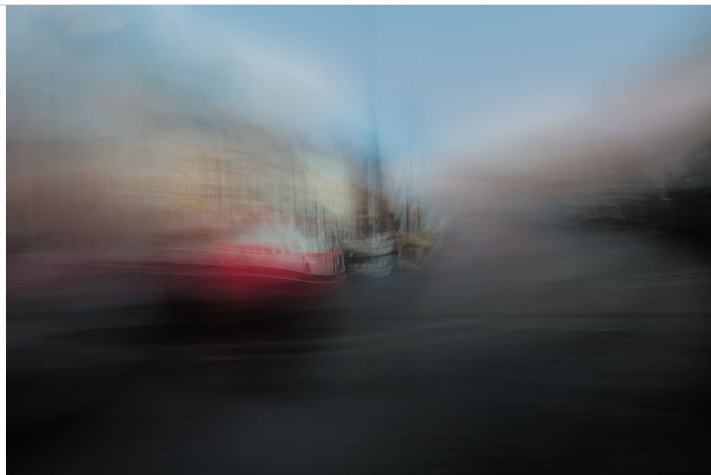

HCA_02 - Měly krásné hlasy, půvabnější než člověk, a když se stahovalo k bouři a ony se domnívaly, že ztroskotají, pluly před lodmi a zpívaly krásně, jak pěkně je na dně mořském, a prosily plavce, aby se nebáli tam sestoupit. Leč ti nemohli porozumět jejich slovům a myslili, že je to bouře. Proto nesestoupili dolů, aby se podívali na ty krásy, a když se jejich loď ponořila, utopili se všichni a dostali se jen jako mrtvolky do zámku mořského krále.
Malá mořská panna

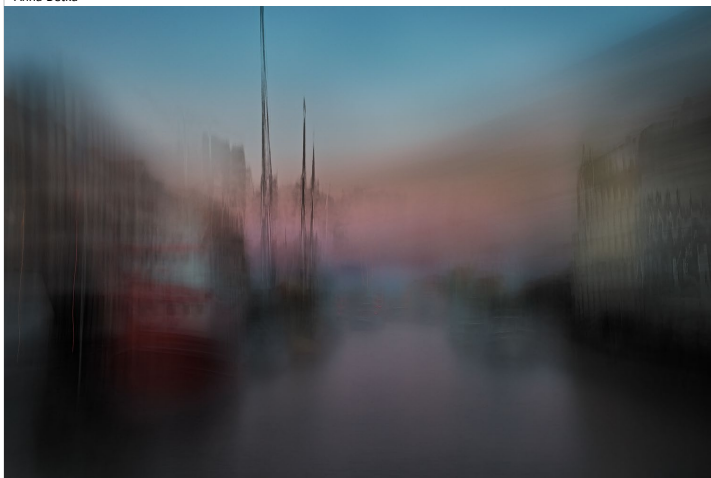
HCA_03 - Vitr svištěl vzduchem, kocábka vodou, plachta se nadouvala, vítr ji měl v moci, letěli po hladině, všude syrovo, mokro všude kolem, ale horší věci mohly přijít - ouha! - co to bylo! Co to bylo za ránu! Co to lodkou trhlo, co ji to popadlo? Otočila se kolem dokola, spustila se průtrž mračen, zvedla se vlna, smete kocábku? Chlapec u kormidla hlasitě vykřikl: "Ježíši Kriste!"

Anna Bětka

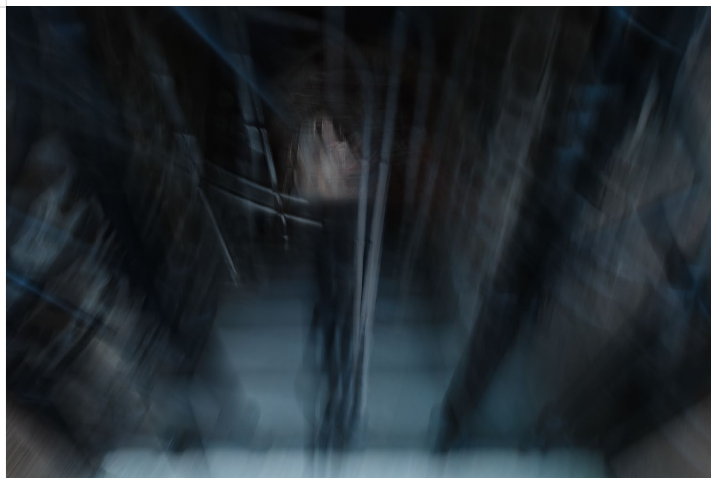
HCA_04 - Slyšela často v noci, když rybáři prodlévají s osvětlenými čluny na moři, jak si vypravují mnoho dobrého o mladém princovi, a měla radost, že mu zachránila život, když byl polomrtvý zmiřán vlnami. Vzpomínala, jak pevně jeho hlava spočívala na její hrudi a jak vroucně jej líbala. Princ o tom však neměl tušení.

Malá mořská panna

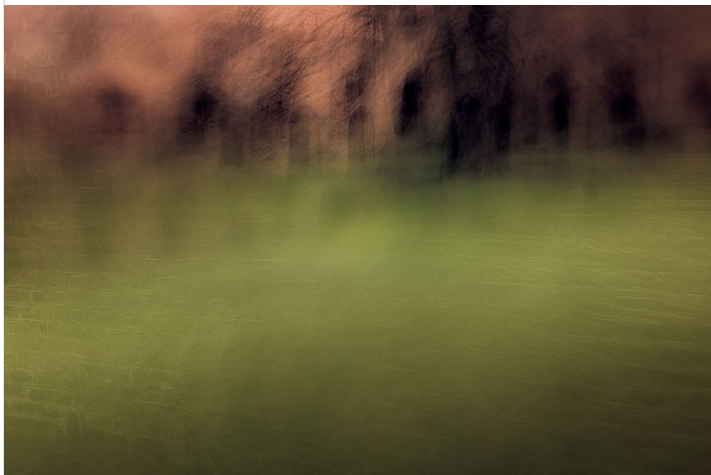
HCA_05 - I kdybych vzlietl na křídlech jitřní záře, chtěl přebývat při nejzazším moři, tvoje ruka mě tam doprovodí, tvá pravice se mě chopí.

Při nejzazším moři

HCA_06 - Z nádherných královských sálů ji odvěkli do temného, vlhkého sklepení, kde vítr hvízdal skrze zamřížované okno. Místo sametu a hedvábí jí dali otep koptiv, které nasbírala, aby na ně položila hlavu.

Dívoké labutě

HCA_07 - Přišel spánek a s ním sen a zjevily se duchové. Tělo odpočívalo, ale duše žila, cítil to, bylo to jako melodie starých známých a milých písní, dýchalo to laskavě a letně vláze. Z lůžka viděl, jak ho zalilo světlo, jako by sněhovou klenbu cosi prozařovalo z výše.

Při nejzazším moři

HCA_08 - Tam nad úzkou pěšinkou visí starý rytířský hrad. Hustý svačec rozrostl se po starých, červených zdech, lupen na lupenu až k besídce. Tam stojí krásná dívka, naklání se přes zábradlí a dívá se na pěšinku. Žádná růže, klonící se mezi větvičkami, není svěžejší nežli ona; žádný květ jabloně se nechvěje nedočkavěji, když jej vítr odvívá ze stromu, nežli se chvěje ona.

Sněhová královna

HCA_09 - Letěli přes lesy a jezera, přes moře a země. Dole pod nimi burácel chladný vítr, vlci vyli a snih se leskl a nad nimi letěly černé, křičící vrány. Ale nahoře nade vším svítil měsíc, velký a jasný, a na něj se díval Kaj celou tu dlouhou, dlouhou zimní noc. Ve dne spal u nohou Sněhové královny.
Sněhová královna

HCA_10 - Sen skončil, ve sněhovém přibytku byla tma, ale pod hlavou měl chlapec Bibli a v srdci víru a naději. Bůh byl s ním a domov byl s ním - při nejzazším moři.
Při nejzazším moři

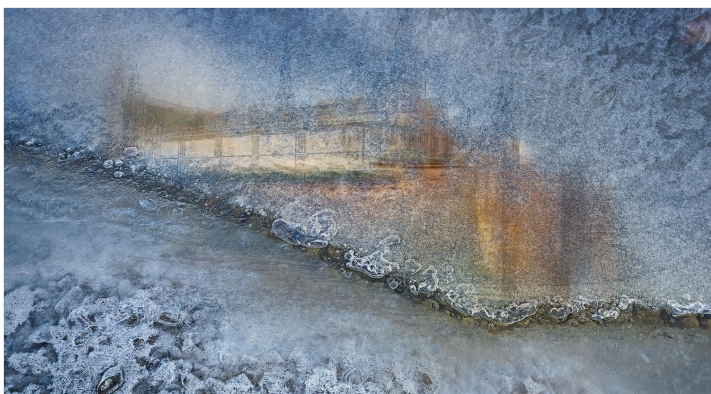

HCA_11 - "Jestlipak víte, kdo to bydlel v tom domě naproti?" zeptal se stín a pokračoval: "Byl to ten nejkrásnější soused na světě, bydlela tam Poezie! Byl jsem tam tři neděle, a to má, pane, stejný účinek, jako byste byl živ tři tisíce let a přečetl všechno, co kdo kdy napsal a složil. "Poezie!" vykřikl učencec, "ano, ano - ta často ve velkých městech žije jako poustevník. Tak Poezie! Ano, zahlédl jsem ji, jen na okamžiček, ale to jsem měl ještě spánek v očích.
Stín

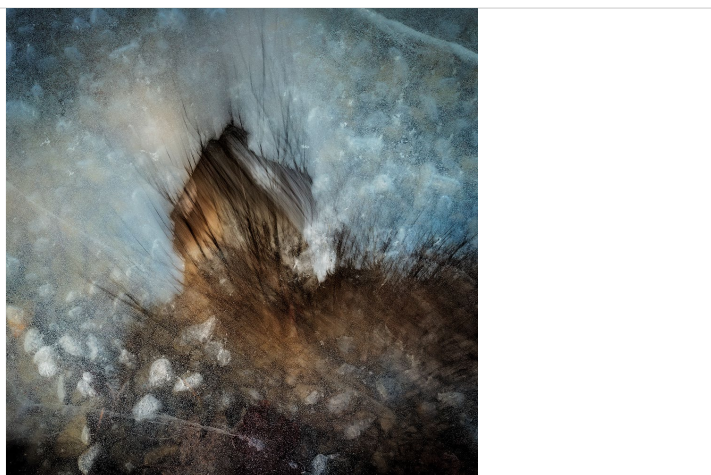

HCA_12 - Někdy sem nepřišlo ani tolik veselí, jako bývá na plese medvěďů, když jim vítr k tomu hraje a ledoví medvědi chodí po zadních nohách a chovají se vybraně. Někdy se tu nekonaly hry se zástavami a vyplácením; ba nebyly tu ani kávové schůzky bílých liščích slečinek. Prázdná a zima bylo ve velkých sálech Sněhové královny.
Sněhová královna

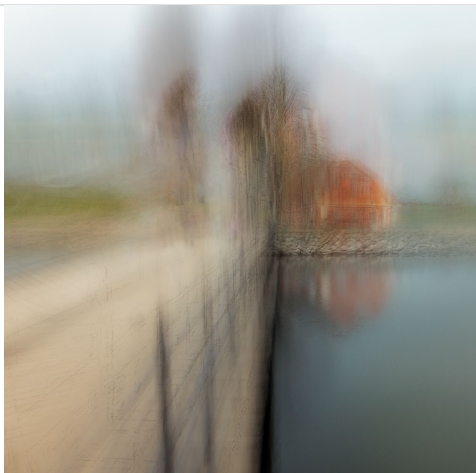
OČIMA HANSE CHRISTIANA ANDERSENA – SKICY A NÁPADY

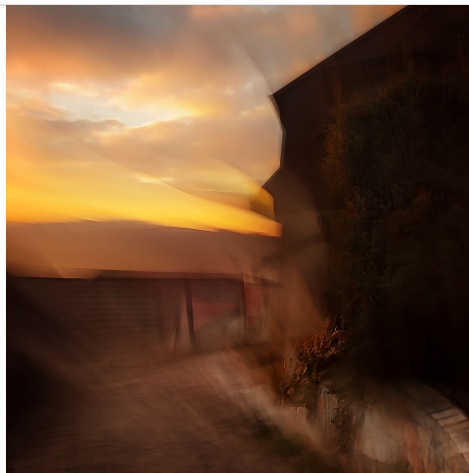
HCA_SE_01 - "Tak, a teď budu vyprávět," pravil stín a oběma nohama v lakýrkách pěkně dupl a pořádně přišlápl rukáv učencova nového stínu, ležel mu u nohou jako pudlík. Udělal to buď z nadutosti, nebo aby se nehýbal a poslouchal. A ležící stín ležel a ani se nehnul, aby mu nic neuniklo. Jistě chtěl vědět, jak to zařídí, kdyby se chtěl taky udělat pro sebe a být svým vlastním pánem.
Stín

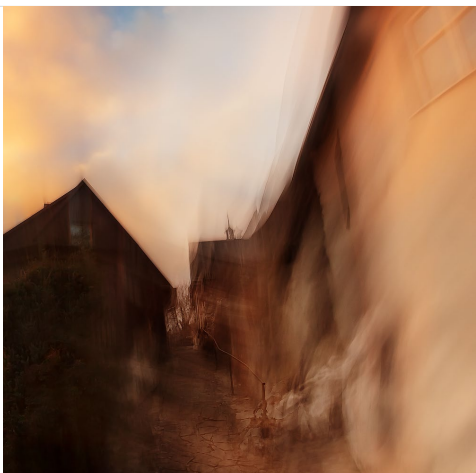
HCA_SE_02 - Šli ruku v ruce, jak to dělávali oba starouškové, když byli dětmi, ale nikoli nahoru na Kulatou věž nebo do sadu ve Frederigsbergu, ne, děvčátko vzalo chlapce okolo pasu a potom letěli daleko, kolem celého Dánska.
Bezová matička

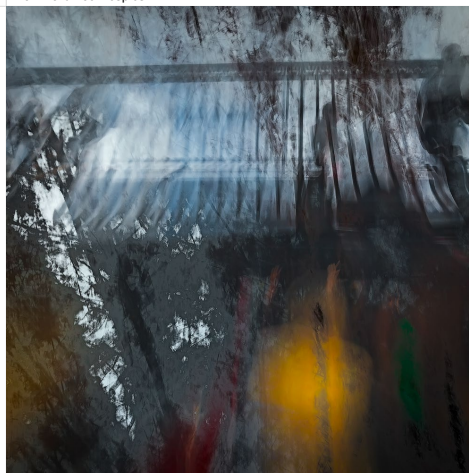
HCA_SE_03 - Uplynul rok, uplynuly dva, tři a za celou tu dobu přišly dva dopisy, jeden přivezl povozník, druhý jakýsi cestující, cesta se vinula, dlouhá a obtížná, kolem vesniček a měst.
Košínkova noční čepice

HCA_SE_04 - A kde teď byly slzy které prolil? Kde ty perly? Zůstali v noční čepičce - ty právě při praní nepustí - a i s čepičkou jsou pryč a zapomenuty, bývalé myšlenky, bývalé sny, ano, všechny zůstaly v košíčkové noční čepičce. Tu si nepřejí! Čelo ti rozpálí, srdce ti rozbouří, vyvolá sny živé jako skutečnost.
Košínkova noční čepice

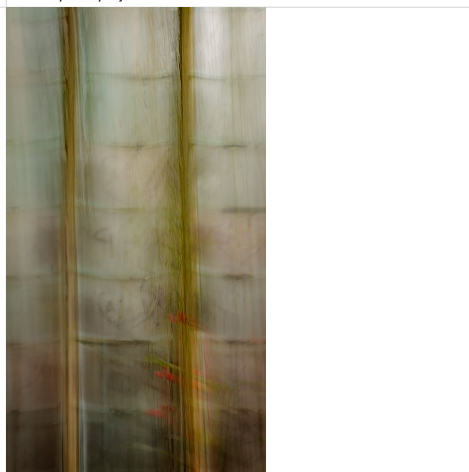
HCA_SE_05 - "Jak dlouho ještě bude ta stará barabizna dělat v naší ulici ostudu? Kromě toho jeho arkýř vyběhá tolik dopředu, že z našich oken není vidět, co se děje před domem. Schody má široké jako u nějakého zámku a vysoké, jako by vedly do kostelní věže. Kovové zábradlí u schodů vypadá jako u vchodu do staré hrobky a ještě má mosazné knoflíky. Je vůbec nevkusný!"
Starý dům

HCA_SE_06 - Ale proud se stále zesiloval. Cínový voják viděl denní světlo ještě dříve, nežli vylul zpod mostu, ale také zároveň slyšel hučivý zvuk, který by jistě vyděsil sebestatečnějšího muže. Jen si pomyslete: stružka se řítí na konci můstku přímo do velkého průplavu! To bylo pro vojáčka právě tak nebezpečné jako pro nás, kdybychom sjeli dolů po velkém vodopádu.
Statečný cínový voják

HCA_SE_07 - Vypravoval jí, že umí počítat z paměti, a to i zlomky, že ví, kolik čtverečních kilometrů měří jednotlivé země a kolik mají obyvatel. Usmíval se při tom. Leč náhle se mu zdálo, že to, co ví, ještě nestačí, i díval se vzhůru do velké vzdušné prostory. A ona s ním letěla, letěla vysoko, vzhůru až k černému mraku. A vichřice hučela a burácela, jako by zpívala staré písně.
Sněhová královna

HCA_SE_08 - "Miluji tvé srdce víc než tvoji korunu. Půjdu, budu ti zpívat!"
Slavík